

správný, a třebaš rušením vykonávání soudnictví křivým svědectvím pro jeho bezvýznamnost nevzešlo ani nebezpečí nesprávného výkonu soudnictví. Proto nezáleží nikterak na tom, že stěžovatel byl sprostěn z obžaloby pro zločin nebezpečného vyhrožování, jenž byl zjišťován výsledkem i V-a, u něhož se stěžovatel o křivé svědectví ucházel, a že v tomto směru byla výpověď V-ova bezvýznamnou, protože sprostující náleží byl vynesen z jiných důvodů, než pro nedostatek zjištění souzené vyhrůžky. Stížnosti nelze však upříti oprávnění, pokud z důvodu zmatečnosti podle čís. 5 pokud se týče i čís. 9 a) §u 281 tr. ř. vytýká, že nalézací soud dospěl k odsuzujícímu výroku způsobem vadným, neodůvodniv vůbec, proč vzal za prokázání skutkovou podstatu zločinu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák. Objektivní podmínkou zločinu ucházení se o křivé svědectví je žádost pachatelova, by svědek vypovídal u soulu jinak, než jak postřehl, subjektivně vyžaduje se vědomí pachatelovo, že to, co svědek má potvrditi, není v souhlasu se subjektivními postřehy svědkovými. Nalézací soud, který příkládá výroku »Pepíne, neutop mne«, jež obžalovaný pronesl k Josefu V-ovi na chodbě krajského soudu v Uh. Hradišti, když tento měl býti slyšen jako svědek v jeho trestní věci, ten význam, že se tím obžalovaný u svědka ucházel o křivé svědectví, které před soudem se mělo vydati, odvolává se v té příčině toliko na to, že to plyne z doslovu a podle úmyslu z něho (scil. z doslovu) zřejmého. Než mezi těmito důvody a mezi rozhodnou skutečností, jež má býti odůvodněna, není vůbec logické spojitosti. Podle doslovu výroku »Pepíne, neutop mě« není totiž vyloučeno, že obžalovaný chtěl na svědkovi toliko, by nepřibarvoval věc, nebo by nepravdivými údaji mu snad nepřitěžoval. Bylo proto povinností nalézacího soudu, by zjistil okolnosti, z nichž dospívá k závěru, že doslov a úmysl z něho zřejmý měl v souzeném případě smysl rozsudkem mu příkládaný a by uvedl v rozhodovacích důvodech, proč právě příkládá slovům obžalovaného onen význam. Jest krom toho dobře myslitelné, že jak doslov, tak i úmysl z něho zřejmý mohou míti docela opačný význam, to tím spíše, měl-li obžalovaný na zřeteli, že svědek V. drží s druhou stranou (H-ovými), s níž jest spřízněn, a bude míti sklon k tomu, by vylíčil věc jinak, než se sběhla. Ježto tedy nalézací soud neodůvodnil logicky, proč má za prokázání skutkovou podstatu zažalovaného zločinu, což sluší klásti na roveň chybění důvodů vůbec (§ 270 čís. 5 tr. ř.), trpí napadený rozsudek zmatkem nedostatku důvodů podle čís. 5 § 281 tr. ř.

Čís. 2879.

Správce zaopatřovacího ústavu hlav. města Prahy jest úředníkem ve smyslu § 181 odstavec druhý tr. zák.

Předmětem zpronevěry mohou býti i věci zastupitelné (peníze), leč by si byl vlastník vyhradil pouze obligační nárok na vrácení téhož množství.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1927, Zm I 33/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. prosince 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ 181, 182 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e h:

Pokud jde o věcné námitky, uplatňované ve zmateční stížnosti s hlediska čís. 9 a), 10 a 11 § 281 tr. ř., budiž uvedeno toto: Mlýný jest názor stěžovatelův, že předmětem zpronevěry mohou býti hotové peníze jen po smísení s vlastními penězi pachatelovými, což prý tu rozsudek nezjišťuje, takže prý není způsobilého předmětu zločinu podle § 181 tr. zák. a může se prý jednati buď o krádež neb o zneužití úřední moci. Nehledíc k tomu, že zločiny krádeže a zneužití úřední moci jsou ohroženy těžším trestem než zpronevěra, takže by se stěžovatel dovolával změny rozsudku ve svůj neprospěch, což se přiči základnímu předpokladu opravného prostředku podaného ve prospěch odsouzeného — jest námitka lichá proto, že předmětem zpronevěry mohou býti i věci zastupitelné, tudíž peníze, leč by si byl vlastník vyhradil pouze obligační nárok na vrácení téhož množství. Pokud se písemné vyhotovení zmateční stížnosti dovolávalo v této příčině rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni č. 4377 sb., opravil obhájce obžalovaného při veřejném líčení o zmateční stížnosti její vývody v ten rozum, že se tohoto rozhodnutí nedovolává. V souzeném případě jest zjištěno formálně bezvadně, že peněžní zálohy byly obžalovanému vypláceny, by z nich podle zvláštního příkazu obecního úřadu (magistrátu hlavního města Prahy) stravoval chovance zaopatřovacího ústavu hlavního města Prahy. Byly tedy pro něho statkem svěřeným, t. j. odevzdaným mu se závazkem, by s ním určitým způsobem naložil, a jsou způsobilým předmětem zpronevěry.

Neobstojí ani další věcná námitka, že jest právně mylným názor, že žalobní čin obžalovaného dlužno kvalifikovati jako úřední zpronevěru. Zmateční stížnost uplatňuje tuto námitku i s hlediska čís. 5, vytýkajíc, že rozsudek neodůvodňuje názoru, že jde o zpronevěru v úřadě; přehlíží, že nedostatek právního odůvodnění rozsudku zakládá hmotně-právní zmatek (čís. 10 § 281 tr. ř.), kdežto o formální zmatek nedostatku důvodu se může jednati jen ve skutkových předpokladech rozsudku. Věc je zpronevěřena v úřadě, byla-li pachateli svěřena z příčiny jeho veřejného úřadu ať státního ať samosprávného. Tento předpoklad jest tu splněn, ježto jest zjištěno, že obžalovaný byl v době činu jako vrchní účetní rada pražského magistrátu úředníkem pražské obce a jako takový ustanoven správcem zaopatřovacího ústavu hl. města Prahy. Tento obecní ústav, k jehož působnosti náleží podle úřední zprávy presidia rady a magistrátu hlav. města Prahy, jednak činnost chudinská (poskytování zaopatření pražským příslušníkům bez zaměstnání, při-

střeší a peněžních prostředků), jednak policejní (internování t. zv. policejních zjištěnců, než se zjistí jejich domovská neb státní příslušnost, jakož i hnanců, dodaných buď policejním ředitelstvím nebo hnaneckými stanicemi), jednak sociální (stravování osob cestujících a majících nárok na nocleh a stravu v okresních stravovnách). Ve všech těchto směrech vykonává ústav činnost v zájmu veřejného dobra a blaha, není podnikem výdělečným, nýbrž jest úřadem ve smyslu § 101 odst. druhý tr. zák. a osoba ústav vedoucí úředníkem, poněvadž z veřejného příkazu vykonává »práce vládní«, t. j. vyvíjí činnost, jež se podniká podmětem veřejnoprávním v zájmu veřejném. Z toho plyne, že obžalovaný jest způsobilým podmětem zločinu úřední zpronevěry.

Čís. 2880.

Subjektivní skutková podstata zločinu křivého svědectví zamlčením vzájemných urážek vyžaduje vědomí svědka, pro vzájemnou urážku již odsouzeného a v trestní věci proti osobě ho navzájem urazivší slyšeného, že se na něm žádá také svědectví o jeho vlastních urážkách.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1927, Zm I 30/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 21. prosince 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil krajskému soudu v Chebu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. napadá správnost rozsudku po stránce subjektivní. Rozsudek obsahuje po této stránce toliko výrok, že obžalovaný byl jako svědek vědomě v rozporu s převzatou povinností, vyplývající jednak z poučení soudcova, jednak z doslovu přísežné formule. Než toto povšechné rčení, z něhož není ani zřejmo, co jest vlastně zjištěno, nevyhovuje požadavkům skutkového zjištění soudu, jenž má podle § 270 čís. 5 tr. ř. v rozhodovacích důvodech stručně, avšak určitě uvést, které skutečnosti a z jakých důvodů pokládal je za dokázané nebo nedokázané, to tím méně v souzeném případě, jehož povaha vyžadovala obzvláště bedlivého zkoumání zejména po stránce subjektivní. Soud zjistil po stránce objektivní, že výpověď obžalovaného jako svědka v trestní věci T 825/26 jest s výpovědí Dory P-ové, již složila jako svědkyně o témže výstupu v předešlé trestní věci T 701/26, a již pokládaly jak okresní soud v Chebu, tak i nalézací soud za pravdivou, v příkrém rozporu. Tento